

**MINISTER
SPORTU I TURYSTYKI**

Witold Bańka

Warszawa, 10 marca 2016 r.

DWM-3/073/1/2015/11

**Pan
dr kpt. ż. w. Cezary Łuczywek
Przewodniczący Państwowej Komisji
Badania Wypadków Morskich**

Szanowny Panie Przewodniczący,

W odpowiedzi na pismo znak PKBWM-5211-14/14 z dnia 19 października 2015 r., zgodnie z art. 44 ustawy z dnia 31 sierpnia 2012 r. o Państwowej Komisji Badania Wypadków Morskich (Dz. U. poz. 1068 oraz z 2015 r. poz. 1320), przekazuję stanowisko w sprawie zaleceń wydanych przez Komisję po zbadaniu okoliczności wypadku morskiego, którego efektem była śmierć pływaka podczas nurkowania wrakowego w dniu 14 maja 2014 r. u wybrzeży Bornholmu.

Jednocześnie informuję, że w celu sporządzenia niniejszego powiadomienia wystąpiłem o zajęcie stanowiska lub przekazanie istotnych dla sprawy informacji lub danych statystycznych do Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji, Ministra Gospodarki Morskiej i Żeglugi Śródlądowej, Państwowej Komisji Badania Wypadków Morskich oraz Polskiego Związku Pływania.

Biorąc powyższe pod uwagę, informuję, co następuje:

Dnia 16 października 2010 r. weszła w życie ustawa z dnia 25 czerwca 2010 r. o sporcie (Dz. U. z 2016 r. poz. 176), która uchyliła ustawę z dnia 18 stycznia 1996 r. o kulturze fizycznej (Dz. U. z 2007 r. Nr 226, poz. 1675, z późn. zm.) oraz rozporządzenie Ministra Edukacji Narodowej z dnia 27 czerwca 2001 r. w sprawie kwalifikacji, stopni i tytułów w dziedzinie kultury fizycznej oraz szczegółowych zasad i trybu ich uzyskiwania (Dz. U. Nr 71, poz. 738 z późn. zm.). Wspomniane akty prawne w sposób szczegółowy regulowały m.in. kwestie związane z uzyskiwaniem tytułu trenera i instruktora sportu oraz nadzorem ministra właściwego do spraw kultury fizycznej, w tym m.in. uprawnienia do

wyrażania zgody na prowadzenie specjalistycznych kursów instruktorskich i trenerskich, a także na zatwierdzanie ich programu.

Ponadto ustawa z dnia 13 czerwca 2013 r. o zmianie ustaw regulujących wykonywanie niektórych zawodów (Dz. U. poz. 829) ostatecznie zniosła uprawnienia ministra właściwego do spraw kultury fizycznej do nadzoru nad procesem szkolenia trenerów i instruktorów sportu, wprowadzając jednocześnie zmiany w zakresie warunków uzyskiwania tytułów trenera i instruktora sportu. Powyższe zmiany dotyczyły również trenerów i instruktorów pływania.

Podmiotem, który zgodnie z ustawą o sporcie, organizuje i prowadzi współzawodnictwo w zakresie pływania jest Polski Związek Pływania. Jest on członkiem Światowej Federacji Podwodnej CMAS. Przepisy wewnętrzne Polskiego Związku Pływania regulują tryb szkolenia, a także wydawania dokumentów potwierdzających uprawnienia nurkowe.

Zgodnie z informacją przekazaną przez Polski Związek Pływania obecnie działa w Polsce wiele międzynarodowych organizacji szkolących nurków rekreacyjnych. W ciągu roku ok. 10 000 osób odbywa szkolenia w zakresie pływania. W Polsce funkcjonują różne systemy szkolenia wg standardów CMAS, PADI, SSI, IDA, INTD, PSAI, NAUI, HSA i SDI. Polski Związek Pływania szkoli instruktorów CMAS i wydaje licencje zawodnicze CMAS.

W latach 2005-2015 związek wydał 106 licencji dla instruktorów pływania oraz 4 000 licencji zawodniczych (licencje jednoroczne).

Polski Związek Pływania nie odnotował w latach 2005-2015 wypadków nurkowych z udziałem osób szkolonych przez Związek.

Z kolei, zgodnie z informacją przekazaną przez Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i Administracji, podmioty uprawnione do wykonywania ratownictwa wodnego w Polsce nie prowadzą odrębnych statystyk utonięć pływaków. Z uzyskanych przez Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i Administracji informacji roboczych wynika jednak, że wypadki tego typu mają charakter incydentalny i ograniczają się do maksymalnie 1-2 zdarzeń w roku.

Ustawa z dnia 18 sierpnia 2011 r. o bezpieczeństwie osób przebywających na obszarach wodnych (Dz. U. Nr 208, poz. 1240, z późn. zm.), zgodnie z art. 1 pkt 1, określa m.in. warunki bezpieczeństwa osób pływających, kąpiących się lub uprawiających sport lub rekreację na obszarach wodnych.

Należy zaznaczyć, że poświęcone temu zagadnieniu przepisy Rozdziału 2 wyżej wymienionej ustawy, zatytułowanego „Bezpieczeństwo na obszarach wodnych”, zawierają regulacje prawne określające warunki bezpieczeństwa wszystkich osób przebywających na obszarach wodnych. Art. 3 określa ogólne obowiązki osób przebywających na obszarach wodnych w zakresie zachowania należytej staranności w celu ochrony życia i zdrowia własnego oraz innych osób. Należą do nich:

- 1) zapoznanie się z zasadami korzystania z danego terenu, obiektu lub urządzenia i ich przestrzegania;
- 2) stosowanie się do znaków nakazu i zakazu umieszczanych przez podmioty uprawnione do wykonywania ratownictwa wodnego;
- 3) zapoznanie się i dostosowania swoich planów aktywności do umiejętności oraz aktualnych warunków atmosferycznych;
- 4) użytkowanie sprzętu odpowiedniego do rodzaju podejmowanej aktywności, sprawnego technicznie i zgodnie z jego przeznaczeniem i zasadami użycia;
- 5) bezzwłoczne informowanie odpowiednich służb ratowniczych lub podmiotów uprawnionych do wykonywania ratownictwa wodnego o zaistniałym wypadku lub zaginięciu osoby oraz o innych zdarzeniach nadzwyczajnych mogących mieć wpływ na bezpieczeństwo osób.

Biorąc powyższe pod uwagę, należy zaznaczyć, że wypadki z udziałem pletwonurków mają charakter incydentalny. Deregulacja zawodu instruktora pletwonurkowania, ani wcześniejsze wejście w życie ustawy o sporcie, nie spowodowały zwiększenia skali wypadków z udziałem pletwonurków.

Ustawa o bezpieczeństwie osób przebywających na obszarach wodnych reguluje kwestie bezpieczeństwa osób uprawiających sport i rekreację na obszarach wodnych, w tym osób uprawiających pletwonurkowanie.

Nie można zatem w sposób uprawniony postawić tezy, jakoby obecnie obowiązujące regulacje prawne, jak również deregulacja zawodu trenera i instruktora sportu, były powodem zwiększenia liczby wypadków z udziałem pletwonurków. Należy zdecydowanie podkreślić, że przyczyną omawianego wypadku było pozostanie pletwonurka bez asekuracji (w pojedynkę) pod wodą, ponad czas przewidziany w ustalonym planie nurkowania oraz niemożność samodzielnego uwolnienia się z sieci rybackich, a nie brak regulacji z zakresu bezpieczeństwa. Postulowane przez Państwową Komisję Badania Wypadków Morskich zmiany w przepisach nie zapobiegłyby więc w żaden sposób wypadkowi nurka.

W związku z tym, nie dostrzegam konieczności opracowywania dodatkowych, szczegółowych regulacji prawnych, których celem byłoby zwiększenie bezpieczeństwa w omawianym zakresie. Warunki w tym względzie w sposób ogólny zostały określone w ustawie o bezpieczeństwie osób przebywających na obszarach wodnych oraz przepisach odpowiednich organizacji działających w obszarze pływania i wydają się one wystarczające.

Z poważaniem

A handwritten signature in blue ink, consisting of several loops and a long horizontal stroke extending to the right.